Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150. Ἑξάμηνη δραχμαὶ 80. Τρίμηνη δραχμαὶ 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσὲκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 22 Νοεμβρίου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 51*

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ὕστερα, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ μὲ βαραίνῃ, προχώρησα ψαχουλεύοντας πρὸς τὰ ντουλαπάκια. Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τὶς κασσέλες ἦταν γεμάτες χρυσὰ νομίσματα. Λίρες ἀγγλικές, ναπολεόνια, ντούπιες ἱσπανικὲς καὶ βενετσιάνικες, καὶ πολλὰ μεσαιωνικὰ καὶ ἀρχαῖα νομίσματα. Θὰ χρειάστηκαν πάρα πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ μαζευτῇ ὅλος αὐτὸς ὁ θησαυρός, καὶ θὰ συγκεντρώθηκε ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα σημεῖα τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου. Θὰ εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ προσφορὲς καὶ δῶρα τῶν διαφόρων φυλάρχων καὶ ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ λαθρεμπορίου τῶν διαμαντιῶν. Ἔβγαλα δύο-τρία σακκουλάκια μὲ πολύτιμα πετράδια καὶ τὰ ἄδειασα στὰ χέρια μου. Τὰ περισσότερα ἦταν διαμάντια μικροσκοπικά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ καταφέρνουν οἱ ἐργάτες στὰ ἀδαμαντωρυχεῖα νὰ κρύβουν ἐπάνω τους. Τὰ μεγαλύτερα — καὶ ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ πολὺ μεγάλα — ἦταν θαμπὰ καὶ κιτρινωπά. Ὡστόσο ἕνα ἢ δύο σακκουλάκια εἶχαν μερικὰ διαμάντια ἀρκετὰ χοντρὰ καὶ ποὺ καὶ στὰ δικά μου ἀκόμη μάτια ἔκαναν ἐντύπωση γιὰ τὸ χρῶμα τους καὶ γιὰ τὴ διαύγειά τους. Σὲ κάποιο μέρος, φαίνεται, θὰ ὑπῆρχε κάποια μυστικὴ φλέβα, γιατὶ τέτοια διαμάντια δὲν μποροῦσαν νὰ ἀφαιρεθοῦν κρυφὰ ἀπὸ κανένα ἀπ' τὰ γνωστὰ ἀδαμαντωρυχεῖα.

Ὅταν τέλειωσα τὴν ἐξέταση αὐτή, κάθησα χάμω καὶ κοίταξα τὸν καταρράκτη. Τὸ ἀντίχρυσμά του μὲ ὑπνώτιζε καὶ μὲ καθησύχαζε. Περίμενα μὲ γαλήνη τὸ θάνατο, γιατὶ ἡ λέξη αὐτὴ δὲν εἶχε πιὰ γιὰ μένα καμμιὰ σημασία. Τὸ μῖσος μου καὶ ὁ πόθος μου γιὰ ἐκδίκηση εἶχαν ἱκανοποιηθεῖ καὶ, ὅπως πάντα, τὴν ἔξαψη τὴν διαδέχτηκε ἡ κατάπτωση.

Ἔξω θὰ εἶχε πιὰ σηκωθεῖ ψηλὰ ὁ ἥλιος, γιατὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καταρράκτη ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς ποὺ εἰσχωροῦσε ὡς τὶς τελευταῖες γωνίες τῆς σπηλιᾶς. Ἔξαφνα εἶδα ἕνα πουλάκι νὰ τρυπώνῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ κατεβαίνῃ τὸν καταρράκτη, περνώντας ξυστὰ τὴν ὑγρὴ ἐπιφάνειά του. Ἐμπῆκε μέσα στὴ σπηλιά, φτερούγισε ὡς τὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς κ' ἔψαξε νὰ βρῇ κάποια διέξοδο γιὰ νὰ φύγῃ. Ὕστερα πέταξε πάλι κατὰ τὸν καταρράκτη καὶ ξαναγύρισε πίσω στὴ σπηλιά. Ἀφοῦ φτεροκόπησε καμμιὰ εἰκοσαριὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ βρῇ πάλι τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου εἶχε μπεῖ, ἀνέβηκε σὰν βέλος τὸ ἄνοιγμα τοῦ βράχου, καὶ πέταξε πρὸς τὸ φῶς καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερία.

Στὴν ἀρχὴ παρακολουθοῦσα τὶς κινήσεις τοῦ πουλιοῦ, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο νὰ κάνω· στὸ τέλος ὅμως μοῦ προκάλεσαν τὸ πιὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Γιατὶ τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν σὰν νὰ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ νὰ μοῦ ξανάδω-

«Ὁ Λαπούτα, σὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, στάθηκε ὁλόρθος στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ». (Σελ. 394, στ. γ').

σε πίσω τὴν ὄρεξη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία. Πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑπόγειο καὶ σκοτεινὸ κόσμο, ὁπῆρχε ἡ γῆ, ἡ ἀπέραντη καὶ χαρμόσυνη γῆ, καὶ τώρα ἔνοιωθα μέσα μου ἀκράτητη τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναϊδῶ. Σιγὰ σιγὰ τακτοποιήθηκαν οἱ ἰδέες μου, καὶ ἡ ἀνάμνηση ἀπὸ τὰ πρόσφατα περιστατικά μοῦ ξαναγύρισε στὸ μυαλό

Εἶχα παίξει σημαντικώτατο ρόλο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση καὶ οἱ προσπάθειές μου εἶχαν στεφθεῖ ἀπὸ ἐπιτυχία. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λαπούτα ὁ θησαυρὸς ἦταν ὅλος δικός μου. Γιὰ νὰ γίνω πλούσιος καὶ ἔνδοξος, δὲν μοῦ ἔλειπε παρὰ ἕνα πρᾶγμα μονάχα : ἡ ἐλευθερία. Τί θ' ἀπογινόμουν ὅμως ἂν δὲν πετύχαινα νὰ βγῶ ἀπὸ κεῖ μέσα ; Φυλακισμένος στὰ βάθη τοῦ βουνοῦ, δὲν εἶχα ἄλλο τίποτε μπροστά μου παρὰ ἕναν ἀργὸ καὶ οἰκτρὸ θάνατο. Τὴν προηγούμενη ἀπάθειά μου διαδέχθηκε ἡ πιὸ ζωηρὴ δραστηριότης.

Ἡ πρώτη μου φροντίδα ἦταν νὰ τρέξω κατὰ τὸν διάδρομο. Ἡ ὑπόνοιές μου βγῆκαν σωστές. Ὁ Λαπούτα εἶχε πετάξει στὸ ποτάμι τὴν πλάκα ποὺ χρησίμευε γιὰ γέφυρα κι' εἶχε κόψει ἔτσι κάθε ἐπικοινωνία τῆς σπηλιᾶς μὲ τὸν ἔξω κόσμο, γιατὶ ἀπὸ κάτω, σὲ μεγάλο βάθος, κυλοῦσε τ' ἀφρισμένα νερά του ὁ ποταμὸς καὶ ἡ ἀντικρινὴ πλευρὰ τοῦ γκρεμοῦ βρισκόταν ἕξη μέτρα μακρυά, ἀπόσταση ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς μ' ἕνα πήδημα. Κι' ὁ βράχος ἦταν τόσο ὀρθὸς καὶ λεῖος, ποὺ ἔλεγες πὼς τὸν εἶχε κόψει κανεὶς μὲ τὸ μαχαίρι. Ὡστόσο δὲν μπόρεσα νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ἠράκλεια δύναμη τοῦ Λαπούτα, ποὺ τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου του κατώρθωσε νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ πετάξῃ στὸ βάραθρο τὴν πελώρια αὐτὴ πέτρα, ποὺ τρεῖς γεροὶ ἄντρες θὰ χρειάζονταν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ τὴν κινήσουν ἀπὸ τὸν τόπο της.

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπελπισία ξαναγύρισα στὴ σπηλιά. Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ περιμένω τὸν ἀργὸ καὶ βέβαιο θάνατο ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἀπὸ τὴν ἐξάντληση. Μὰ ὄχι, ἕνα τέτοιο τέλος δὲν ταίριαζε στὸν Δαυὶδ Κρῶφορδ. Τόσες φορὲς εἶχα ἀντιμετωπίσει τὸν θάνατο καὶ τὸν εἶχα νικήσει, καὶ δὲν θὰ κατάφερνα νὰ βρῶ καὶ τώρα μιὰ διέξοδο; Τὸ κάτω κάτω ἂν δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας, μπροστά μου ἦταν ὁ καταρράκτης ὅπου στὰ βάθη του εἶχε βρεῖ τὴ γαλήνη ὁ Λαπούτα. Εὔκολο ἦταν νὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ τὸν συναντήσω.

Ἀφοῦ πῆρα πιὰ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, διπλασίασα τὴν ἐνεργητικότητά μου καὶ τὸ ζῆλο μου. Ἀπὸ τὴν πρωτινή μου ἀπάθεια καὶ ἀδράνεια δὲν ἔμενε πιὰ τίποτε. Ἤμουν σὰν ἕνας δρομεὺς ἀντοχῆς ποὺ τρέχει τὸν τελευταῖο του γύρο καὶ θέλει νὰ φθάσῃ μὲ κάθε θυσία νικητὴς στὸ τέρμα.

Ἀφοῦ ἐξερεύνησα ὅλες τὶς γωνίες κι' ὅλα τὰ ντουλαπάκια, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἀνακαλύψω καμμιὰ νέα μυστικὴ πόρτα, κάθησα πάλι μπρὸς στὸν καταρράκτη γιὰ νὰ σκεφθῶ. Ὁ γκρεμὸς ἀπ' ὅπου χυνόταν τὸ ποτάμι ἔβγαζε σὲ ἀνοικτὸ ὁρίζοντα· γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, μιὰ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσχωροῦσε ἀπ' ἐκεῖ κι' ἔφθανε ὡς κάτω, κι' οὔτε θὰ ἦταν καὶ πολὺ βαθύς, μιὰ καὶ τὸ πουλὶ μπόρεσε νὰ πετάξῃ καὶ νὰ κατέβῃ στὴ σπηλιά Τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ἀπὸ τὸν καταρράκτη ἀπεῖχε τρία μέτρα περίπου, ἐπάνω ὅμως, καθὼς ἐρχόταν θολωτή, τὸν πλησίαζε πολύ, ἔτσι ποὺ σ' ἕνα σημεῖο ἐρχόταν πλησιέστερα ἀπὸ μισὸ μέτρο.

Οἱ τοῖχοι τῆς σπηλιᾶς ξεχώριζαν πολὺ θαμπά, ὡστόσο φαίνονταν ἀρκετὰ λεῖοι καὶ δύσκολοι στὴν ἀναρρίχηση. Κι' ἂν ἀκόμη κατάφερνα νὰ φθάσω ὡς τὴν ὀροφὴ τῆς σπηλιᾶς, πῶς θὰ ἔβγαινα ὕστερα ἀπ' ἐκεῖ ἔξω, στὸν ἀνοικτὸ ὁρίζοντα;

Συνεχίζοντας τὴν ἐξέτασή μου, παρατήρησα μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ μοῦ εἶχε διαφύγει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τὸ ρεῦμα τοῦ καταρράκτη ἔγλειφε σχεδὸν τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, ἀπὸ τὴν δεξιὰ ἡ ὁρμὴ τοῦ νεροῦ ἦταν σημαντικὰ μικρότερη. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ μάλιστα αὐτήν, κοντὰ σχεδὸν στὸν θόλο τῆς σπηλιᾶς, μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου σχημάτιζε μύτη καὶ ἔκοβε τὴν πτώση τοῦ νεροῦ. Ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ φθάσῃ ὡς τὴ μύτη αὐτὴν καὶ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του, καταφέρνοντας νὰ μὴν παρασυρθῇ στὴν ἄβυσσο, ἴσως νὰ μὴν τοῦ ἦταν κατόπι ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ βράχο ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ σκεπὴ τῆς σπηλιᾶς. Μὰ ποιὰ ἦταν ἄραγε ἀπ' ἔξω ἡ ὄψη τοῦ βράχου αὐτοῦ;

Πρὶν ἀπὸ κάθε δοκιμὴ ἀποφάσισα νὰ ξαναψάξω ὅλη τὴ σπηλιά, μήπως βρῶ τίποτε ποὺ θὰ μοῦ χρησίμευε. Σ' ἕνα βαθούλωμα τοῦ βράχου βρίσκονταν ἀκουμπισμένα μεριὰ ξύλινα καὶ μετάλλινα δοχεῖα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ γέρο ἱερέας κατὰ τὴν τελευταία τελετή. Ὕστερα βρῆκα τὰ κιβώτια, τὰ γεμάτα χρυσάφια καὶ διαμαντικά, μὰ αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ θησαυροὶ ἄχρηστοι γιὰ μένα ἐκείνη τὴν στιγμή. Σὲ μιὰ ἄκρη βρῆκα ἄλλα διάφορα πράγματα : τόξα, δόρατα, μερικὰ δέματα ζώων κι' ἕνα τσεκούρι στομωμένο, ποὺ τὸ πέρασα στὴ ζώνη μου γιατὶ μποροῦσε ἴσως νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

Τέλος, ψαχουλεύοντας πίσω ἀπὸ ἕνα κιβώτιο, ἀνακάλυψα κάτι ἀνέλπιστο : ἕνα σχοινὶ παλιό, ἀλλὰ ἀρκετὰ καλὰ διατηρημένο καὶ ποὺ εἶχε μάκρος δώδεκα μὲ δεκαπέντε μέτρα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Μὲ τὸ σχοινὶ αὐτὸ ἡ θέση μου δὲν ἦταν πιὰ ἀπελπιστική, ἀρκεῖ νὰ κατάφερνα νὰνοίξω μερικὰ σκαλοπάτια στὸν τοῖχο τῆς σπηλιᾶς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σκαρφαλώσω ὡς ἐπάνω.

Ἔβγαλα τὶς μπότες μου καὶ ἄρχισα τὴν ἀναρρίχησή μου ξυπόλητος, πρᾶγμα ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀρκετὰ δύσκολο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀναγκάστηκα νὰ γαντζωθῶ ὁλόκληρος σὲ μιὰ μικρὴ προεξοχή, καὶ νὰ ἀνοίξω μὲ τὸ τσεκούρι μιὰ τρύπα γιὰ νὰ πατήσω τὸ δεξί μου πόδι. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, σὲ ὕψος τεσσάρων σχεδὸν μέτρων ἀπὸ κάτω ἀνακάλυψα τὸν πρῶτο σιδερένιο γάντζο.

Ἀκόμη ὡς τὰ σήμερα δὲν ἔχω βρεῖ γιὰ ποιὰ χρήση ἦταν προωρισμένοι αὐτοὶ οἱ γάντζοι. Ἦταν μακριὰ σιδερένια καρφιὰ μὲ τετράγωνο κεφάλι, ποὺ θὰ εἶχαν καρφωθεῖ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ εἶχε χρησιμοποιήσει ποτὲ κανεὶς γιὰ νὰ βγῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἴσως σὲ καμμιὰ μακρυνὴ ἐποχὴ νὰ εἶχαν χρησιμεύσει γιὰ νὰ κρεμασθῇ ἀπ' αὐτὰ κανένα παραπέτασμα γιὰ κάποια τελετή. Μόλις ποὺ ἦταν σκουριασμένοι κι' ὄχι καὶ τόσο στερεὰ καρφωμένοι — ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μοῦ ἔμεινε στὰ χέρια—ὡστόσο ἡ βοήθεια ποὺ μοῦ πρόσφεραν στὴν ἀναρρίχησή μου ἦταν πολύτιμη.

Σκαρφάλωνα πολὺ ἀργὰ καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ μὲ ἀπασχολοῦσε ὁλόκληρον καὶ ἔφθασα στὰ μισὰ τοῦ τοίχου χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω. Τώρα ἔπρεπε νὰ πλησιάσω τὸ ποτάμι, καὶ αὐτὸ μοῦ φαινόταν σχεδὸν ἀδύνατο. Ἕνα μέτρο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς σπηλιᾶς, ἡ μυτερὴ ἐκείνη προεξοχὴ τοῦ βράχου ξεπρόβαινε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀφρισμένα νερὰ τοῦ καταρράκτη. Φθάνει νὰ κατώρθωνα νὰ πατήσω τὸ πόδι μου σ' αὐτὴ τὴν προεξοχή, καὶ θὰ μποροῦσα—αὐτὴν τοὐλάχιστον τὴν ἐντύπωση εἶχα — νὰ ἐμποδίσω τὸ ρεῦμα νὰ μὲ παρασύρῃ, νὰ σταθῶ ὀρθὸς καὶ νὰ πιαστῶ ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ σχημάτιζε τὴ σκεπὴ τῆς σπηλιᾶς.

Πῶς νὰ πατήσω ὅμως ἀπάνω στὴν προεξοχὴ αὐτήν ; Δὲν μοῦ ἔμενε καὶ

πολὺς καιρὸς νὰ σκεφθῶ, γιατὶ οἱ γάντζοι ὅπου στηριζόμουν μόλις καὶ μὲ κρατοῦσαν. Τοὐλάχιστο τὸ σχοινὶ θὰ ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀσφάλεια, ἂν ὄχι πραγματική, τοὐλάχιστον ἠθική. Τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ τὴν εἶχα ζώσει στὴ μέση μου, τὴν ἄλλη τὴν κρατοῦσα στὸ χέρι καί, σχηματίζοντας μιὰ θηλειὰ μὲ τὴ μέση τοῦ σχοινιοῦ, τὴν ἐπέρασα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς σιδερένιους γάντζους. Μὲ ἀφάνταστες προφυλάξεις προχώρησα κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, γαντζώνοντας μὲ τὰ νύχια μου καὶ τὶς μικρότερες ἀνωμαλίες τοῦ βράχου.

Σὲ δυὸ μέτρων σχεδὸν ἀπόσταση ἀπὸ τὸν καταρράκτη, ἔφθασα στὸν τελευταῖο γάντζο. Ἡ μύτη τοῦ βράχου βρισκόταν ἀπὸ κάτω μου. Ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν φθάσω ἦταν νὰ ριψοκινδυνεύσω νὰ πηδήσω. Ἀφησα λοιπὸν τὸ σχοινὶ νὰ γλυστρήσῃ ἐπάνω στὸ γάντζο, τύλιξα καὶ τὴν ἄλλη ἄκρη στὴ μέση μου καὶ πῆρα φόρα.

Τὰ ρεῦμα μὲ πέταξε μακρυὰ σὰν σκουπίδι, ἀλλὰ γιὰ καλή μου τύχη, πέφτοντας πρόφτασα ν' ἁρπαχτῶ καὶ μὲ τὰ δυὸ μου χέρια ἀπὸ τὸν μυτερὸ βράχο καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάσω σφιχτά. Ἔμεινα ἔτσι κρεμασμένος, ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ τὸ νερὸ ποὺ χτυποῦσε μὲ δύναμη τὸ πρόσωπό μου μοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή, κατώρθωσα νὰ σηκώσω ψηλότερα τὸ κεφάλι μου καὶ ν' ἀναπνεύσω ἐλεύθερα.

Ἡ προσπάθεια ποὺ ἔβαλα γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀνασηκωθῶ καὶ νὰ σταθῶ ὀρθὸς ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο, ἦταν ἀπὸ τὶς κοπιαστικώτερες τῆς ζωῆς μου. Ὡστόσο κατάφερα νὰ γονατίσω ἐπάνω στὴ στενὴ αὐτὴ μύτη τοῦ βράχου, καὶ πρὸς τὴν ἄκρη της μάλιστα, γιατὶ ἤθελα νὰ βρίσκουμαι ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν μάζα τοῦ νεροῦ, ποὺ μὲ τὴν παραμικρὴ κακὰ ὑπολογισμένη κίνηση θὰ μὲ παρέσυρε στὴν ἄβυσσο. Τώρα ἔπρεπε νὰ σταθῶ ὀρθὸς καὶ νὰ πιαστῶ ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ σχημάτιζε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θόλου τῆς σπηλιᾶς, ποὺ μὲ τὴ στάση ποὺ εἶχα βρισκόταν ἀπὸ πίσω μου. Βρισκόταν ναί, ἀλλὰ σὲ ποιὰ ἀπόσταση ;

Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν ἀπὸ τὶς κρισιμώτερες, γιατὶ ἔπαιζα ὅλα γιὰ ὅλα. Ἂν ὁ βράχος βρισκόταν πολὺ μακρυά μου, θὰ γκρεμιζόμουν ἀναπόφευκτα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ γείρω μὲ ὅλο μου τὸ σῶμα πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ χέρι μου τὴν ἄκρη του. Ψιθυρίζοντας μιὰ προσευχή, τέντωσα τὸ δεξί μου χέρι πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ ἐσφιγγα ἀπεγνωσμένα τὴν ἄκρη τοῦ βράχου ὅπου βρισκόμουν γονατισμένος.

Γιὰ καλή μου τύχη, ὁ βράχος βρισκόταν πολὺ κοντὰ κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ στερεώσω εὐθὺς τὸ χέρι μου. Ἀνασηκώθηκα καὶ στάθηκα ὀρθὸς κι' ὕστερα ἔστριψα τὸ κορμί μου καὶ στηρίχθηκα ἐπάνω του καὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια. Τώρα βρισκόμουν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ποὺ ἔχασκε ἀφρίζοντας στὰ πόδια μου. Μ' ἔπιασε σκοτοδίνη. Μὲ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπ' ἐκεῖ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἔπεφτα ἀπὸ μόνος μου. Ὁ βράχος εἶχε μιὰ κλίση ἑξήντα μοιρῶν, ἀλλὰ δὲν παρουσίαζε καμμιὰ προεξοχή, κανένα σκαλοπάτι γιὰ νὰ πατήσω. Ὡστόσο ἄρχισα νὰ τὸν σκαρφαλώνω μὲ τὰ τέσσερα, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή, γιατὶ ὅσο προχωροῦσα, ἡ πλαγιὰ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀπότομη καὶ δὲν εἶχα πιὰ μεγάλη πεποίθηση στὴν ἀντοχή μου.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόμουν τώρα, μποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸ ποτάμι καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὸν καταρράκτη καὶ τρία μέτρα ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου στεκόμουν ἐγώ.

Ἀφοῦ ἔστριψα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βράχου, βρέθηκα σὲ μιὰ σάρα ποὺ εἶχε μιὰ κλίση πενήντα μοιρῶν. Ἀπ' ἐκεῖ ξεχώριζε ψηλὰ ἕνα κομμάτι γαλανοῦ οὐρανοῦ. Ἡ σάρα αὐτὴ δὲν μοῦ κινοῦσε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ μόνον ἀπ' ἐκεῖ ἔβλεπα τὴν ἐλευθερία μου. Μὲ τὸ πρῶτο ποὺ πάτησε τὸ πόδι μου, οἱ πέτρες ἄρχισαν νὰ κατρακυλοῦν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος μου καὶ νὰ γκρεμίζονται μὲ φοβερὸ κρότο στὸν καταρράκτη. Ἔπεσα μπρούμυτα καὶ γραπώθηκα ἀπελπισμένος ἀπ' ὅ,τι ἔπιανε τὸ χέρι μου, μὰ οἱ πέτρες μὲ παρέσυραν στὸ κύλισμά τους, καὶ ὅταν, χάρις σ' ἕνα βράχο ἀπ' ὅπου πιάστηκα, μπόρεσα νὰ σταθῶ, τὰ πόδια μου βρίσκονταν μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Μόλις συνῆλθα λίγο, ξανάρχισα τὴν ἀναρρίχησή μου, ὄχι πιὰ βῆμα μὲ βῆμα ἀλλὰ πόντο μὲ πόντο. Δὲν τολμοῦσα νὰ γυρίσω πίσω τὸ κεφάλι μου καὶ διάλεγα γιὰ νὰ πιαστῶ τὰ σημεῖα ποὺ μοῦ φαίνονταν πὼς παρουσίαζαν κάποια στερεότητα. Ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένες ἀπελπιστικὲς προσπάθειες, τὰ πόδια μου πάτησαν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Μὲ τρεῖς δρασκελιὲς βρέθηκα ἐπάνω στὸ ἴσωμα κι' ὕστερα ἄρχισα νὰ τρέχω, μόλο ποὺ τὰ πόδια μου λύγιζαν. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πίσω μου, εἶδα τὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ βάραθρο ἀπ' ὅπου εἶχα βγεῖ. Ὅταν βρισκόμουν μέσα στὴ σπηλιά, εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔφεγγε ἀρκετά. Τώρα μπροστὰ στὸ ἡλιόλουστο ὀροπέδιο, ἡ χαράδρα, ὅπου ἔπεφτε ὁ καταρράκτης, ἔμοιαζε σὰν σκοτεινὸ πηγάδι. Μὲ κόπο ἔκανα μερικὰ βήματα ἐπάνω στὴ χλόη κι' ὕστερα ἔπεσα μὲ τὸ πρόσωπο κατάχαμα.

Ὅταν συνῆλθα, εἶδα μπροστά μου ν' ἁπλώνεται ὁλόδροσο, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ πρωινοῦ ἡλίου τὸ εἰδυλλιακὸ τοπεῖο ποὺ εἶχα θαυμάσει στὸ πρῶτο μου ἀνέβασμα στὰ Ρόβραντ. Ἡ λίμνη, σκιασμένη ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λόφους, εἶχε ἀκόμη ἕνα χρῶμα ἀργυρωπό.

Ὅλο τὸ βάρος τῶν ἡμερῶν ποὺ πέρασα ἔπεσε ἀπὸ τοὺς ὤμους μου. Ἔνοιωσα σὰν νὰ ξαναγεννιόμουν. Τὴ μαύρη νύχτα καὶ τὰ ζοφερὰ μυστικὰ τὰ εἶχα ἀφήσει πίσω μου. Μὲ τὸ ζωογόνο ἀέρα τοῦ βουνοῦ τὸ αἷμα κυλοῦσε μὲ νέα ὁρμὴ στὶς φλέβες μου, καὶ θυμήθηκα πὼς δὲν ἤμουν οὔτε εἴκοσι χρόνων ἀκόμη.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ πέσω γονατιστὸς ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Δημιουργό μου, ποὺ μὲ εἶχε σ' ἀλήθεια φέρει πίσω στὴ χώρα τῶν ζώντων.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, κατέβαινα τοὺς βράχους ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν εἴσοδο τοῦ Ρόβραντ. Στὸ σημεῖο ὅπου ὁ δρόμος βγαίνει ἀπὸ τὰ χαμόδεντρα καὶ ὅπου τὸ πτῶμα τοῦ Ἑνρικὲζ κοίτονταν ἀπὸ τόσες ὧρες, δυὸ ἄνδρες στέκονταν καὶ τὸ παρατηροῦσαν μὲ προσοχή, κρατῶντας στὸ χέρι τὰ χαλινάρια ἀπὸ τ' ἄλογά τους. Ἔβαλα μιὰ φωνὴ κι' ἔτρεξα μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὸ μέρος τους, γιατὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦταν ὁ συμπατριώτης μου ὁ Αἴτκεν καὶ ὁ Γουϊρδλοου, ὁ δάσκαλος τοῦ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάϊν.

(Τὸ τέλος στὸ ἑξῆς)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ)

7.

Τὴν ἄρρωστη κερὰ Ἀλεποῦ
τὴν πιπιλοῦν μὲ φούρια
χιλιάδες ποὺ κολλήσανε
στὸ σῶμα της τσιμπούρια.
Καὶ λέει στὸν κὺρ Σκαντζόχερα :
«Θάρθοῦν τὰ πεινασμένα,
γιατρέ μου, ἂν βγάλῃς τοῦτα δῶ
ποῦναι πιὰ χορτασμένα».

8.

Κάποτε μιὰ κερὰ Ἀλεποῦ
σ' ἑνὸς κουκλᾶ τὴ σάλα,
θωρώντας κοῦκλας ὄμορφης
τὴν ἄδεια τὴν κεφάλα.
«Τί νὰ τὴν κάνῃ, ἀναφωνεῖ,
τὴν ὀμορφιὰ τὴν τόση,
ἀφοῦ δὲν ἔχει μέσα της
σταλιὰ μυαλὸ καὶ γνώση ;»

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΟΝΣΕΡΒΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΕΓΑΛΟΣ εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων κι' ἐκεῖνος ποὺ ἐπινόησε τὴν κονσέρβα. Καὶ δὲν εἶναι παρὰ μόλις 250 χρόνια. Πρωτύτερα, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητ' ἀκόμα, ἴσως κι' αὐτοὶ οἱ πρωτόγονοι, διατηροῦσαν τὰ τρόφιμα —κρέατα, ψάρια, ὄσπρια, καρπούς— ξεραίνοντάς τα στὸν ἥλιο, ἢ ἁλατίζοντας (ἁλίπαστα), ἢ καπνίζοντας (καπνιστά). Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ τρόποι ἀλλοίωναν τὴ γεύση τους καὶ τὴ σύστασή τους, τὰ ἔκαναν σχεδὸν ἀγνώριστα. Ἄλλο πρᾶγμα βέβαια ὁ ξερὸς μπακαλιάρος κι' ἄλλο ὁ φρέσκος· ἄλλο πρᾶγμα ἡ καπνιστὴ γλῶσσα κι' ἄλλο ἡ φρέσκια. Μόνο ἡ κονσέρβα διατηρεῖ τὰ τρόφιμα χωρὶς σχεδὸν νὰ τἀλλοιώνῃ. Τὸ κονσερβαρισμένο κρέας, π. χ., τὸ κρέας τοῦ κ ο υ τ ι οῦ, δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὰ νωπό. Κι' ὁ πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ διατηρήσῃ κρέατα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐδῶ καὶ 250 ἀκριβῶς χρόνια, στὰ 1691, εἶναι ὁ γάλλος Ντενὶ Παπέν—ὁ ἴδιος, νομίζω, φυσικὸς ποὺ ἀνακάλυψε τὸν ἀτμὸ καὶ τὴν περίφημη «χύτρα».

Αὐτὸς ἔβραζε τὸ κρέας, τὸ ἔβαζε μέσα σὲ γυάλινα δοχεῖα, τοὺς ἀφαιροῦσε τὸν ἀέρα μὲ μικρὴ ἀεραντλία, καὶ τὰ ἔκλεινε ἑρμητικά, πρῶτα μ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ στερεὴ πάστα, ποὺ ἡ βάση της ἦταν τὸ ἀντισηπτικὸ τερεβινθέλαιο, καὶ κατόπι μὲ τὸ μετάλλινο βιδωτὸ σκέπασμα τοῦ δοχείου. Ὑπάρχει μάλιστα κι' ἐπιστολὴ τοῦ Ντενὶ Παπὲν πρὸς τὸ μεγάλο γερμανὸ φιλόσοφο Λεϊβνίτιο (Λάϊμπνιτς) —ὁ γάλλος ἐφευρέτης ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Γερμανία—ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε τὸ σκοπὸ καὶ τὴ σημασία τῆς ἐφεύρεσής του. Ἀλλὰ ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ τὶς ἐφευρέσεις, ὁ σπόρος ποὺ ρίχτηκε δὲν ἔπιασε, δὲν ἐφύτρωσε ἀμέσως. Ἡ πρώτη ἐκείνη κορσέρβα τοῦ Παπὲν δὲν διαδόθηκε. Μόνο μετὰ ἑκατὸ χρόνια βρέθηκε ἄλλος, ὁ γερμανὸς χημικὸς Ζέελε, ποὺ ξανάκανε τὴ δοκιμὴ μὲ τρόπους δικούς του. Καὶ σὲ λίγο τρίτος, ὁ γάλλος ζαχαροπλάστης καὶ λικεροποιὸς Ἀππέρ.

Ὁ Ἀππὲρ ἔκαμε μεγάλες ποσότητες ἀπὸ διάφορες κονσέρβες ποὺ διαδόθηκαν ἀρκετά. Δὲν κονσερβοποιοῦσε μόνο κρέατα, παρὰ καὶ λαχανικά, καὶ φροῦτα. Κι' αὐτὸς ὅμως μέσα σὲ γυάλινα δοχεῖα. Νὰ ὁ λόγος ποὺ οἱ πρῶτες ἐκεῖνες κορσέρβες δὲν εἶχαν μεγάλη λαϊκὴ διάδοση. Τὸ γυάλινο δοχεῖο ἐστοίχιζε καὶ τὶς ἔκανε κάπως ἀκριβές. Καὶ μόνο ὅταν κάποιος—ποὺ ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει δυστυχῶς τὸνομά του—σκέφθηκε νὰ μεταχειρισθῇ φτηνὰ τενεκεδένια δοχεῖα, ἡ κονσέρβα ἔγινε «κοινὸ κτῆμα», πρόσιτὸ στὸ φτωχότερο νοικοκύρη, καὶ πολύτιμο προπάντων γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ γερμανὸς ποιητὴς Ἀδαλβέρτ φὸν Σαμίσσο, ποὺ περιηγήθηκε τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ 1815 ὡς τὸ 1818, ἐξυμνεῖ στὸ Ὁδοιπορικό του τὶς ἀρετὲς τῆς κορσέρβας κι' ἐξαίρει τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ποὺ ἐπρόσφερε τὸ τενεκεδένιο κουτὶ σ' αὐτὸν καὶ τοὺς συνταξιδιῶτες του.

Σήμερα ἡ κονσέρβα δὲν ἐξυπηρετεῖ μόνο ταξιδιῶτες. Κονσερβοποιοῦνται τὰ πάντα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἴσως ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴ συμπληρώνῃ τὴν τροφή του μὲ τὸ εὔγευστο καὶ θρεπτικὸ περιεχόμενο ἑνὸς τενεκεδένιου ἢ καὶ γυάλινου δοχείου. Κάποτε αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὴν τροφή του ὁλάκερη. Προπάντων σὲ καιρὸ πολέμου, ποὺ τὰ νωπὰ τρόφιμα σπανίζουν, οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν βρίσκουν στὰ μαγαζιὰ κονσερβαρισμένα καὶ μποροῦν νὰ τἀντικαταστήσουν μ' αὐτά. Στὴν ἀρχὴ τοῦ σημερινοῦ πολέμου, ὅταν τὰ μαγαζιὰ ἦταν γεμάτα, οἱ προνοητικοὶ ἐφώνιζαν κυρίως κονσέρβες. Σὲ πολλὰ σπίτια ἔχουν ἀκόμα μερικές, καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' ἀνακούφιση, κάπου-κάπου, ἀνοίγουν ἕνα κουτὶ μὲ βραστὸ βωδινό, μὲ τόννο, μὲ σολωμό, μὲ ἀσταχὸ καί... εὐῶχοῦνται.

Ἡ βιομηχανία τῆς κονσέρβας ἀπασχολεῖ ἑκατομμύρια ἐργατῶν, ὑπαλλήλων κι' ἐμπόρων σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κάθε τόπος κονσερβοποιεῖ τὰ προϊόντα του, ζωϊκὰ ἢ φυτικά, θαλασσινὰ ἢ στεριανά, καὶ τὰ στέλνει στοὺς ἄλλους, ἐνῶ δέχεται κι' ἐκεῖνος ὅσα δὲν ἔχει. Ἡ ἐφεύρεση τοῦ Ντενὶ Παπὲν ἔλαβε πιὰ τὴ μεγαλύτερη διάδοση. Ἁπλὴ ἀλλὰ καὶ σοφή, μικρὴ ἀλλὰ καὶ μεγάλη, κι' εὐεργετικὴ ὅσο δὲν εἶναι ἄλλες ποὺ ἔγιναν μὲ περισσότερη σοφία, μὲ μεγαλοφυΐα. Γι' αὐτὸ ὁ πολιτισμένος κόσμος τὴ γιορτάζει φέτος ποὺ συμπληρώνει τὰ 250 χρόνια τῆς. Ἀξίζει, ἀλήθεια, νὰ θυμούμαστε μ' εὐγνωμοσύνη τὄνομα τοῦ ἐφευρέτη. Εἶναι καὶ γι' αὐτὸ ἕνας εὐεργέτης.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

9.

Περπάτησαν ὧρες καὶ ὧρες. Ἀλλὰ τὸν Ἀβδουλλὰχ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Τοῦ κάκου τὸν ἐφώναζαν, ἀπάντηση δὲν ἔπαιρναν. Ἐπιτέλους ὁ Ἀχμὲτ ἀναστέναξε :

— Δὲν μπορῶ πιά, ἀπόστασα. Θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Πέσε, παιδί μου, κοιμήσου, τοῦ ἀποκρίθηκε γλυκὰ ὁ γέρος. Ἐγὼ θὰ σὲ φυλάω.

Ὁ Ἀχμὲτ ξαλώθηκε χάμω. Ἀλλὰ καθὼς ἔκλεινε τὰ μάτια του, εἶδε τὰ πόδια τοῦ γέρου, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν τὰ εἶχε προσέξει : Ἦταν φριχτὰ ἀδύνατα κι' ἔμοιαζαν μὲ πόδια τράγου.

— Μάννα μου ! φώναξε κατατρομαγμένο τὸ παιδί. Ὁ Ἐρημόγερος, ὁ Δράκος !

Καὶ λιγοθύμησε. Ὁ γέρος τότε, ποὺ πραγματικῶς ἦταν ὁ Δράκος, ἄρχισε νὰ τὸν ξεκουμπώνῃ, γιὰ νὰ τοῦ πιῇ τὸ αἷμα. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφτασε. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε μιὰ πανέμορφη κοπέλλα, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο κομμπολόϊ ἀπὸ χάντρες χρυσὲς κι' ἀσημένιες. Μόλις τὸ εἶδε αὐτό, ὁ γέρος ἄφησε τὸ θῦμα του καὶ τὄβαλε στὰ πόδια. Γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ μέταλλο γυαλιστερό, τοῦ ἔκανε κακό.

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Ἀχμὲτ ; Ἁπλούστατα, ἡ βασιλοπούλα, ποὺ κι' ἐκεῖνος μιὰ φορὰ τὴν εἶχε σώσει. Ταξίδευε πάλι μὲ τὸν πατέρα της, καὶ κάποτε, γιὰ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀκολουθία της, τῆς ξέφυγε καὶ περιπλανήθηκε μονάχη. Ἔτσι κατὰ τύχη ἀπάντησε τὸν Ἀχμέτ.

Ὕστερα ποὺ τοὺς βρῆκαν, παρακάλεσε τὸν βασιλιὰ πατέρα της νὰ πάρῃ τὸν καλὸ Ἀχμὲτ στὴν ἀκολουθία του. Ὁ βασιλιὰς τῆς ἔκαμε τὴ χάρη. Ξεκίνησαν λοιπὸν ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν πρωτεύουσα, κι' ἅμα ἔφτασαν, ὁ Ἀχμὲτ ἐγκαταστάθηκε στὸ παλάτι καὶ φόρεσε ὡραία στολὴ βασιλικοῦ ἀκολούθου.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 39ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1940.

[Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1940, φυλλ. 2]

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν βραβείων ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἀγνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ :

Σκυριανόπουλο, 797

(κορυφαῖος τῶν μονάδων), Φελμάρε 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ :

Γεώργιος Ἀβραμίδης, 260. Πιπίτσα Α. Μουστάκα, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χάρη Καζαντζῆ, 208. Μορφεύς, 208. Αἰὲν Ἀριστεύειν, 182. Σύλλογος «Περισκόπιο», 182. Δωδωναῖος, 182. Σύλλογος Αἴνος, 156. Σεμνὴ Διαπλασοπούλα, 156. Ἠλίας Κρίσπης, 123. Ρηνούλα Εὐστ. Ἀθανασιάδου, 104. Σύλλογος «Ἀσύλληπτες Σκιές», 104. Πιπῖνος, 104. Πρόσχαρη, 104. Καραβόσκυλο, 104. Βοναπάρτης, 105. Γέρος τοῦ Μωριᾶ, 104. Μαγεμμένο Δοξάρι, 104. Λένα Ι. Παϊδούση, 104. Μεγάλη Ἑλλάς, 104. Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, 104. Κόκα, 104. Καπετὰν Ἄγρας, 104. Ρήγισσα Ἀνερούσα, 104. Κατίνα Βακιρτζῆ, 78. Νιόβη, 78, Νίτσα Ἀγγελίδου, 52. Μικρὸς Καλλιτέχνης, 52. Μαργαρίτα Ἀλμείδα, 52. Ὀρτινάντσα, 52, Ρένα καὶ Γιῶργος Βαγιονῆς, 52. Ἐγώ, 52. Ρεκόρτερ, 52. Φώτιος Ν. Βολίκας, 52. Τσιριγώτικο Διαβολάκι, 52. Ἰσμήνη Γεννηματᾶ, 52. Δέσποινα Η. Γεραχοπούλου, 52. Κόκκινη Γατούλα, 52. Σκόρπια Φύλλα, 52. Ἀλέκος Γραμματιδης, 52. Ἀλέξανδρος Φιλίππου, 52. Τέττη Δημητρακοπούλου 52. Πλοίαρχος Νέμος, 52. Ἀκρίτας Σπ. Θεριανός, 52. Τριανταφυλλάκι, 52. Εὐάγγελος Σ. Καραγιώργης, 53. Σταῦρος Κουμάνταρος, 52. Γαλάζιο Κρινάκι, 52. Τάκης Δ. Κωνσταντόπουλος, 52. Ταϋ-Σῆ, 52. Ἀηδόνι τῆς Τήνου, 52. Ἀφροδίτη Κ. Μητσάκη, 52. Νεφέλη, 52. Ἡλιοπερίχυτη, 52. Ἀριστοφάνης, 52. Γεώργιος Κ. Ξανθόπουλος, 52. Φρίντων, 52. Κροκεάτης, 52. Μικρὴ Πιανίστα, 52. Ἐλίκη, 52. Βαρκούλα, τοῦ Νείλου, 52. Μαρίδα ποὺ Φαλήρου, 52. Ἀγγελικὴ Πούσκουλου, 52. Τάκης Ρουμελιώτης, 52. Μαχαρανή, 52. Ρίκα Θ. Σουβαλιώτου, 52. Σίφουνας, 52. Νυχτοτράγουδο, 52. Νυχτολούλουδο, 52. Ἀθαν. Ν. Τούντας, 52. Μασκώτ, 52. Λελούδω, 52. Κούλα Γ. Τσιπούρη, 52. Ἄσπρο Κοιντελάκι, 52. Μελέαγρος, 52. Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι, 52. Λιάνα, 52. Λιλίκα Χριστούλη, 52. Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο, 52. Βασίλειος Χάλκος, 48. Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, 39. Σύλβια, 26. Χλωμὸ Φεγγάρι, 26. Δημήτριος Κρινέλος, 26. Ἐλευθέρ. Κωνσταντινίδης, 26. Μάρκος Μπότσαρης, 26. Ἀλίκη Παπαβλασοπούλου, 26. Εὐσεβούλα Ρουσοπούλου, 26. Καρφιατοπούλα, 26. Νόρμα, 26. Καίτη Π. Φασουλιώτη, 17. Νηρεύς, 13. Μιλτιάδης Γπολέμης, 13. Σύλλογος «Διαπλασιακὴ Στέγη», 13. Πραξιτέλης Νικολαΐδης, 13. Αἰκατερίνη Δ. Σταμοπούλου, 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 40ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 καὶ καθεξῆς).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὸς φωτογραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων, ἤτοι ἀπὸ ἓν διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται εἰς τὰ μέλη· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1940, φυλλ. 38].

«Ἡ κάμαρά μου» ἦταν τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ, καὶ μ' ὅλο ποὺ παρουσίαζε ἀρκετὲς δυσκολίες, ὡστόσο δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ παρακινήθηκαν νὰ ζωγραφίσουν τὴν κάμαρα ποὺ κοιμοῦνται, ποὺ παίζουν καὶ διαβάζουν, τὸ διαμέρισμα δηλαδὴ ἐκεῖνο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ συνδέεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μὲ τὴ ζωή τους.

Ἐννοεῖται πὼς μερικοὶ παρεξήγησαν τὸ θέμα καί, ἀντὶ γιὰ μιὰ ἁπλῆ κρεββατοκάμαρα, ἔστειλαν ἕνα σαλονάκι καὶ μάλιστα μοντέρνο· ἄλλοι πάλι ἔστειλαν σχέδια καμωμένα μὲ μαλύβι ἢ σὲ χαρτὶ πρόστυχο ὅπου τὸ μελάνι ἄπλωνε καὶ γινόταν μουντζούρα, γενικὰ ὅμως μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὰ περισσότερα σχέδια ποὺ ἔλαβα εἶναι καὶ μελετημένα καὶ προσεκτικὰ καμωμένα. Ἀφίνω τὰ ἐντελῶς ἄτεχνα σχέδια, ἐπειδὴ ὁ χῶρος δὲν τὸ ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶ πολύ, καὶ περιορίζομαι σ' ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Τρεῖς τάσεις βλέπει κανεὶς στὰ σχέδια αὐτά· 1) ἐκεῖνα ποὺ ἀποδίδουν μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴν ἐπίπλωση τοῦ δωματίου καὶ τὸ κάνουν στὸ χαρτὶ νὰ φαίνεται σὰν ἔκθεση ἐπίπλων μᾶλλον παρὰ σὰν κάμαρα ὅπου ζοῦν καὶ κατοικοῦν ἄνθρωποι· 2) ἐκεῖνα ποὺ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἀτμόσφαιρα· καὶ 3) ἐκεῖνα ποὺ περιορίζονται σὲ μιὰ μόνο χαρακτηριστικὴ γωνιὰ τῆς κάμαρας.

Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκει τὸ πολὺ καλὸ κατὰ τὰ ἄλλα σκίτσο τῆς *Ἠλιαχτίδας*, μὲ ὡραία φωτοσκίαση καὶ ἄρκετὰ καλὰ πετυχημένες ἀναλογίες. Μόνο τὸ κρεββάτι εἶναι λίγο μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει καὶ τὸ κομμοδίνο δυσανάλογα μικρό. Ἐξαιρετικὰ καλὰ σχεδιασμένη ἡ κάμαρα τοῦ *Γκάλικ*, κρῖμα ποὺ ἔχει κάτι τὸ ψυχρό. Ἀρκετὰ καλὸ εἶναι ἐπίσης τὸ σκίτσο τῆς *Μαϊμουδίτσας*—θαυμάζω μόνο πῶς τὸ βάζο μὲ τὰ λουλούδια στέκει ἀπάνω στὴν κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ γραφείου— τοῦ *Τρεχαγκρευόπουλου*, ποὺ στέλνει δυὸ κάμαρες μὲ τὰ ἴδια ἔπιπλα, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὴ κατάταξη τὴν καθεμιά, τοῦ *Μηδὲν Ἄγαν*, μὲ τὸ συμμετρικώτατο σαλονάκι του, τοῦ *Νυχτοτράγουδου*, ποὺ παρουσιάζει ὅμως ἄγνοια τῶν ἀναλογιῶν καὶ βάζει ἕνα κρεββάτι γιὰ γίγαντα κι' ἕνα γραφεῖο γιὰ νάνο κλπ. Λιγώτερη τέχνη καὶ περισσότερη διαίσθηση ἔχουν τὰ σχέδια ποὺ δημιουργοῦν κάποια ἀτμόσφαιρα, ποὺ δείχνουν ὅτι ἐκεῖ μέσα ζῇ κάποιος, ὅπως τῆς *Ἀδηνύδνης* τοῦ *Δακρυσμένου Χαμόγελου* — πῶ, πῶ ὅπως τί ἀκατάσσατος ποὺ εἶναι ! βιβλία, καρέκλες πεταμένα χάμω—τοῦ *Λευκοῦ Κρινάκι* — κρῖμα καὶ σ' αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ κρεββάτι τόσο μακρύ, γιατὶ ἡ ἑταζέρα, ἂν καὶ ζωγραφισμένη λοξά, δὲν παρουσιάζει κανένα λάθος—τοῦ *Βοναπάρτη* μὲ τὸ ὡραιότατα σχεδιασμένο κρεββάτι καὶ τὴν στρογγυλὴ μπαλκονόπορτα, τοῦ *Λίοτ* — ποὺ ὑστερεῖ ὅμως σημαντικὰ ἀπὸ ἄλλα ποὺ ἔχει στείλει γιὰ τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία — καὶ τοῦ *Τάσσου Κριθαρᾶ*, ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάζει πολλὲς ἐλλείψεις, ἀλλὰ ἔχει ἀρκετὰ καλὴ προοπτική. Τὸ καλύτερο ὅμως— τουλάχιστο στὴ Μικρὴ Τάξη— εἶναι τοῦ *Π. Βαλασάκη*, ποὺ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ πιὸ ζωντανό, ἔβαλε καὶ μιὰ γατούλα νὰ ξύνῃ τὴ ράχη της σ' ἕνα ἔπιπλο. Μόνο τὸ κρεββάτι παρουσιάζει κάποια δυσαναλογία στὰ μέτρα, ἀλλ' ὅπως εἴδαμε τὸ ἔπιπλο αὐτὸ εἶναι ἡ ἀδυναμία ὅλων τῶν μικρῶν ζωγράφων.

Τέλος εἶναι μερικοὶ ποὺ θέλησαν νὰ δείξουν μιὰν ἄκρη, μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαράς τους, ἐκείνη ποὺ θεωροῦσαν τὴν πιὸ χαρακτηριστική. Μιὰ τέτοια τάση δείχνουν τὰ σκίτσα τοῦ *Χλωμὸ Φεγγάρι*, ποὺ θὰ ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἂν δὲν ἔβαζε ἐκεῖνες τὶς φοβερὲς γραμμὲς στὸν τοῖχο, ὅπθεν ὡς σχέδιο τοῦ χαρτιοῦ, τοῦ *Τζόκεϋ* καὶ

τοῦ *Σίφουνα*. Σ' αὐτὲς ἴσως πρέπει νὰ κατατάξουμε τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς *Μόνας-Λίζας*, ποὺ τὴν παρουσιάζει σὰν μέσα σ' ἕνα κιβώτιο, κλειστὸ ἀπὸ τὶς δυὸ μερὲς καὶ ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες δυό, σὰν τὶς κουκλοκάμαρες ποὺ βλέπουμε στὰ μαγαζιά, καὶ τέλος τοῦ *Ἄρση*, ἕνα καλλιτεχνικώτατα ἐπεξεργασμένο καὶ ἄμεμπτο τεχνικῶς σχέδιο. Ἀπὸ τὸ κάγκελο τοῦ κρεββατιοῦ μόνο καταλαβαίνει κανεὶς πὼς πρόκειται γιὰ κρεββατοκάμαρα, μὰ κι' αὐτὸ ἀρκεῖ. Καὶ τί ὡραῖο τὸ κομμάτι τῆς Ἀθήνας μὲ τὴν Ἀκρόπολη στὴν κορυφή, ποὺ φαίνεται μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄρσης* [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκάλιον* [18Ε].—*Δακρυσμένο Χαμόγελο* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀλκυών* [16Ε].—*Λίοτ* [16Ε].—*Τρεχαγουρευόπουλος* [15Ε].

Α' Ἔπαινος, ἀπὸ [14Ε]: Μόνα - Λίζα, Μηδὲν Ἄγαν.

Β' Ἔπαινος, ἀπὸ [12Ε]: Σίφουνας, Τρόκοῦ, Νυχτοτράγουδο, Πειραιώτισσα.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παῦλος Βαλασάκης* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασκατάρτης* [18Ε].—*Λευκὸ Κριτάκι* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἠλιαχτίδα* [16Ε].—*Χλωμὸ Φεγγάρι* [16].—*Ἐγὼ* [15].

Α' Ἔπαινος, ἀπὸ [14Ε]: Τάσος Κριθαρᾶς, Ἠλιοβασίλεμα.

Β' Ἔπαινος, ἀπὸ [12Ε]: Μαϊμουδίτσα, Νηρεύς, Σκυριανόκουλο.

Γ' Ἔπαινος, ἀπὸ [10Ε]: Δοξασμένη Ὕδρα, Μάρκος Μπότσαρης, Ἀπόστολος Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 13 Νοεμβρίου 1941

ΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, ἀριθ. 52, θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ Νοεμβρίου καὶ τοῦ τόμου τοῦ 1941. Σ' αὐτὸ θὰ σᾶς ἀναγγείλω τὰ *Νέα τοῦ 1942*, ποὺ θὰρχίσουν νὰ δημοσιεύονται—ἢ νὰ πραγματοποιοῦνται—ἀπὸ τὸ φυλλάδιο τῆς 6 Δεκεμβρίου, πρῶτο τοῦ νέου μου χρόνου—θέου ἂν ἀγαπᾶτε — καὶ τοῦ νέου μου τόμου, 49ου τῆς Β' Περιόδου. Ἔστε κρύψετε τὴν ὀρεξή σας καὶ κάμετε λίγη ὑπομονή.

Ὁ *Ἄλκης Μύρας* μοῦ γράφει γιὰ τὴν «45η Κυριακή» τὰ ἑξῆς: «Ἔξοχη, ὑπέροχη ἡ 45η Κυριακή, σύμφωνη μὲ τὴν περίστασή καὶ τὴν . . . *ἀδυνατισμένη Πίσσα*. Συγχαίρω τὸ *Ἀσπρο Κουνελάκι* γιὰ τὴν ὡραία του ἀπάντηση. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνθουσίασε ἦταν τἀφθονα σκίτσα τοῦ κ. Βώττη. Τί χάρη, τί κομφότητα ποὺ ἔχουν!». Ὁ ἴδιος μὲ ρωτᾷ ποιὸν θεωρῶ ὡς τὸ μεγαλύτερο συγγραφέα τοῦ κόσμου. Ἀδύνατο νἀπαντήσω *ἀντικειμενικά* σὲ τέτοια ἐρώτηση. Οἱ μεγάλοι εἶναι πολλοὶ κι' ἄλλος θεωρεῖ μεγαλύτερο τοῦτον κι' ἄλλος ἐκεῖνον. Κι' ἐγὼ ἂν ἔλεγά «θεωρῶ τὸν τάδε», θὰ *ἐξέφραζα* μιὰ γνώμη *ὑποκειμενική*, χωρὶς πολλὴ ἀξία. Κι' εἶμαι ἡ Διάπλασις, κι' ἔχω εὐθύνη. Ὁ *Ἄλκης Μύρας* ὅμως μπορεῖ, ἐξαιρετικὰ νὰ λέγῃ σὲ μένα τὴν ὑποκειμενική του γνώμη, πὼς μεγαλύτεροι γι' αὐτὸν συγγραφεῖς εἶναι ὁ Μπαλζὰκ κι' ὁ Γκόρκυ, ἢ ἀπὸ τοὺς γάλλους ποιητὲς ὁ Μπωντελαίρ, κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μας ὁ Σολωμὸς κι' ὁ Πορφύρας. . .

Μορφέα, μὲ ρωτᾷς «γιατὶ ἡ ἑλληνική γλῶσσα νἄχῃ καθαρεύουσα καὶ δημοτική;» Σοῦ ἀπαντῶ: Ὅλες οἱ ἐρωπαϊκὲς γλῶσσες εἶχαν μιὰ φορὰ γραφομένη ἢ καθαρεύουσα, καὶ ὁμιλουμένη ἢ δημοτική. Ἡ καθαρεύουσά τους ἦταν ἡ λατινική, ἡ δημοτική τους ἦταν ἡ ἰταλική, ἡ γαλλική, ἡ ἰσπανική κτλ. Καὶ παντοῦ ὑπῆρχε «γλωσσικὸ ζήτημα» σὰν τὸ δικό μας. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς οἱ Εὐρωπαῖοι τὸ ἔλυσαν γρήγορα, κάνοντας γραπτή τους γλῶσσα τὴν ὁμιλουμένη, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ—πρῶτος ὁ Δάντης ἔδωσε τὸ παράδειγμα στὴν Ἰταλία—ἐνῶ ἐμεῖς δὲν τὸ λύσαμε ἀκόμα κι' ἐξακολουθοῦμε νἄχουμε διγλωσσία. Ὁ Σολωμὸς ὑπῆρξε κι' ὁ δικός μας Δάντης. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμά του δὲν ἐπηρέασε παρὰ μόνο τὴ Λογοτεχνία. Ἡ Ἐπιστήμη ἐκφράζεται πάντα στὴν ἀρχαΐζουσα, τὴν καθαρεύουσα, καὶ ποιός ξέρει γιὰ πόσον ἀκόμα καιρό. Καὶ σ' αὐτό, βλέπεις, μπροστὰ στοὺς Εὐρωπαίους, εἴμαστε καθυστερημένοι. . .

Πληρωμένε Ἀετέ, ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ στείλουν κι' οἱ ἄλλοι βραβευμένοι. Ναί, πολλοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸν Καβάφη, γιατὶ δὲν τὸν καταλαβαίνουν, εἶναι ὅμως μεγάλος ποιητὴς καὶ πολλὰ ποιήματά του—ὄχι ὅλα βέβαια—θεωροῦνται ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, ὅπως «Ἡ πόλις», «Τὰ τείχη», «Οἱ βάρβαροι» κἀ. Ἡ γλῶσσά του εἶναι κάπως παράξενη, ἀνακατωμένη, ὄχι ὅμως «ἀκατανόητη» —κάθε ἄλλο! — κι' ἡ στιχουργία του συχνὰ πολὺ περίτεχνη, μὲ πλουσιώτατες ὁμοιοκαταληξίες. Σ' ἕνα ποίημά του π. χ. ὁμοιοκαταληκτοῦν ὄχι πιὰ συλλαβές, ἀλλὰ ὁλάκερες λέξεις: *τύχη τείχη, εἶχον-ἦχον, αὐδὼ-ἐδῶ* κτλ.

Ἐσὺ ὅμως, *Μπάτη*, εἶσαι ἀνάντευτο κάθε τέτοιου «περιορισμοῦ» στὴν ποίηση καὶ δὲν θέλεις οὔτε ὁμοιοκαταληξία, οὔτε ἰσοσύλλαβους στίχους, οὔτε βέβαια ὡρισμένες φόρμες ποιημάτων, σὰν τὸ σονέττο. Μόνο οἱ ἐλεύθεροι στίχοι σοῦ ἀρέσουν, γιατὶ ἐπιτρέπουν στὸν ποιητὴ νὰ ἐκφράζῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει, χωρὶς νὰ στρεβλώνῃ τὸ νόημά του. Καλοὶ κι' οἱ ἐλεύθεροι στίχοι, δὲν λέω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τόσο ὡραῖοι, τόσο μουσικοί, ποὺ δύσκολα γίνονται. Πιὸ εὔκολα, γιὰ μένα, πετυχαίνουν οἱ ἄλλοι, οἱ δεσμευμένοι. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ πρέπει νἄχουν ποίηση, ἀλλοιώτικα κανάντεοῦν ὡραῖες φόρμες . . . κενές. Π. χ. ἡ «Λήθη» τοῦ *Μαβίλλη* εἶναι τὸ τεχνικώτερο ἑλληνικὸ σονέττο. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν ἔχει μέσα του! ὁλόκληρος κόσμος.

Ἔχεις δίκιο, *Δουδοβίτκε*, ἀλλὰ τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω γιὰ ὅλους: Μὲ τὸ νέο μου χρόνο, τὰ φυλλάδιά μου δὲν θὰ στέλνονται πιὰ δυό-δυό, γιὰ οἰκονομία, ἀλλὰ ἑνάξενα. Ἕνας λόγος ποὺ θαῦξήσω τὴ συνδρομή μου εἶναι κι' αὐτός: νὰ καλύπτω τὰ ὑπέρογκα ταχυδρομικὰ ποὺ μᾶς ἐπέβαλαν τελευταῖα καὶ ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο μὲ τὴ μικρὴ ὡς τώρα συνδρομή. Ὅπως τὸ εἶδες καὶ σύ, ποὺ ἔρχεσαι στὸ γραφεῖο μου, τὸ φυλλάδιό μου τώρα τυπώνεται τρεῖς καὶ τέσσερις ἡμέρες πρὸ τοῦ Σαββάτου. Ἐπομένως θὰ ἔχω ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸ ἑτοιμάζω γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο ὥστε νὰ τὸ λαβαίνετε τὸ Σάββατο.

Τὸ *Ὄνειρο Πλάνο* μ' ἐνθαρρύνει πολὺ ναὐξήσω τὴ συνδρομή μου. «Ὅσο καὶ νὰ τὴν αὐξήσῃς—μοῦ γράφει—σὲ κανένα δὲν θὰ φανῇ παράλογο, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καθημερινὴ αὔξηση τῆς τιμῆς τῶν πάντων». Αὐτὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ τοῦτο: ἡ κόλλα, ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κολλῶ τὰ περιτυλίγματα καὶ τὶς ταινίες τῶν φυλλαδίων σας, γίνεται ἀπὸ ἀλεύρι. Καὶ ξέρετε πόσο ἔχει σήμερα μιὰ ὀκὰ ἀλεύρι, ποὺ τὴν ἀγόραζα ἄλλοτε γιὰ λίγες δεκάρες . . . Φανταστῆτε τώρα πόσο πῆγε καὶ πόσο θὰ πάῃ ἀκόμα τὸ χαρτί, τὰ τυπωτικὰ κτλ . . . — Στὶς ἐρωτήσεις γιὰ τὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων ἀπαντῶ: πρέπει νἀναφέρουνται σ' αὐτὴν κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ λιγώτερα Εὔσημα, καὶ νὰ σημειώνουνται κι' οἱ σχετικοὶ Διαγωνισμοὶ καὶ τὰ φυλλάδια ὅπου δημοσιεύθηκαν.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Σκυριανόπουλο* (ἔλαβα καὶ τὰ δύο «ἐκτακτα», τὸ ἕνα γραμμένο στὸ κρεββάτι μὲ πυρετὸ 37,9· εὐχαμαι λοιπὸν περαστικά· αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ κυριώτερο· ὅσα γιὰ τἄλλα, εἶναι πάρα πολλά, καὶ ποιὸ νὰ πρωτοδιαλέξω· μόνο πὼς τὸ αἴτημά σου γιὰ τοὺς ἀπόρους θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ γίνῃ δεκτό') *Ταξειδιώτης* (καλοὶ οἱ «ὅροι» ποὺ ἔβαλες στὸν ἑαυτό σου, ἀλλὰ νὰ τοὺς κρατήσῃς· γιὰ μένα ἔννοια σοῦ, πολὺ εὐχαρίστως θὰ διαβάζω ἕνα γράμμα σου στὴν ἑβδομάδα, ἄλλο ζήτημα κι' ἂν θὰ μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ σὲ ὅλα') *Πειραιωτόπουλο* (πραγματικῶς ἡ *Αἰμιλία* ἀάφνη ἦταν ἀπὸ τὶς καλύτερες μας ποιήτριες· ὁ κ. Φαίδων ἔμαθε τὸ θάνατό της πολὺ ἀργά, γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἔγραψε τίποτα· στὰ προάστεια τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Ἄρμα Θέσπιδος μὲ τὰ ἑλληνικά του ἔργα συγκέντρωνε περισσότερο κόσμο παρὰ στὸν Πειραιά· ἴσως γιατὶ τότε ἦταν καλοκαίρι καὶ γιατὶ ἔπαιζε στὸ δικό του φορητὸ θεατράκι, τὸ «Ἄρμα», κι' ὄχι σὲ θέατρο συνηθισμένο') *Λεβάντα* (πολὺ ἀργὰ ἀπαντῶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα σου· εὐτυχῶς μὲ ρώτησε καὶ κάποιος ἄλλος κι' ἔδωσα, ὡς θὰ εἴδες, τὴν ἐξήγηση τῆς εἰκόνος τοῦ Διαγ. Διηγήματος· κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. λαβαίνω τόσο πολλά, ὥστε ἔχασα πιὰ τὸ λογαριασμό· καὶ τὸ μπούσουλα· δὲν ὑπάρχει τόπος οὔτε γιὰ νὰ δημοσιεύουνται τἀπειράριθμα ἐγκεκριμένα') *Χαρούμενη* (καὶ τὸ δικό σου ἄργησα νὰ τὸ λάβω· ναί, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει δημοσία Βιβλιοθήκη προσιτὴ σὲ μαθητὲς καὶ φοιτήτριες· οἱ δυό-τρεῖς ποὺ ἔχουμε εἶναι γιὰ φοιτητὲς συστημένους, καθηγητὲς καὶ γνωστοὺς λογίους· θἄπρεπε νὰ ἱδρυθῇ καὶ μιὰ Δημοτικὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο· ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοια πράγματα') *Μάρκος Μπότσαρης* (ναί, τὸ ἄκουσα κι' ἐγὼ· ἦταν φοβερό') *Λάμπρος Κατσώνης* (ἔ, ἂς ἐλπίζουμε!)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μύρταν Φλώρη* (εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ περιμένω μεγαλύτερο γράμμα σου· τὸ ποίημά σου δὲν τὸ διέβασα ἀκόμα, ἀλλὰ ἂν εἶναι *πολὺ καλό*, μπορεῖ ἀκόμα νὰ δημοσιευθῇ στὴ Σ.Σ.Σ. κι' ἂς μὴν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρο') *Μαίρην, Λίναν* καὶ *Τούλαν Β. Ραπτοπούλου* (χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας· τὸ πρῶτο σας γράμμα μὲ πείθει πὼς θἀναδειχθῆτε ἀπὸ τὶς καλύτερες Διαπλασοπούλες κι' ὅλοι πιὰ θὰ λένε «οἱ τρεῖς ἀδελφές») Σύλλογον *«Λάμποντα Ἀστέριαν»* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· συμμορφώθηκα μὲ τὴν ἐπιστολή τοῦ ἀντιπροέδρου σας') *Κ. Θεοδωρίδου* (μὴν εὐχαριστῆς ἐμένα, ἀλλὰ τὸν Σύλλογο *«Μυστήρια τοῦ Δάσους»* ποὺ σ' ἐνέγραψε εἰς μνήμην Νικολάου Παπαδοπούλου') *Ἀνυπότακτο Ναυτάκι*, *Ἴσιδα* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 295ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου.

484. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο νότα μουσικῆς,
Τὸ δεύτερό μου θὰ τὸ βρῆς
Σὲ φυλακὲς ἢ σὲ μονές,
Τὸ τρίτο μου φωνῆεν ἁπλό.
Τὸ σύνολό μου τώρα ἂν θές,
Μέγα νησὶ εὐρωπαϊκό.

Κοσμοκράτωρ

485. Στοιχειόγριφος - Μεταγραμματισμός.

Μέρος ἀπ' τὸ πρόσωπό σου'
Ἂν ὡς ἔχω μὲ ἀφῆσῃς.
Ἀγγελιαφόρο κάνεις
Ἕνα ι ἂν μοῦ κολλήσῃς.
Κι' ἂν το ι τὸ κάνεις ε;
Ἄ, δὲν ξέρω, μὴ ρωτᾷς,
Καυγά, φαίνεται, ζητᾷς.

Λουλούδι τοῦ Βράχου

486. Αἴνιγμα

Αἰγύπτιος ἦταν θεὸς
Τὸ ἀρσενικό μου.
Ρωμαϊκὴ μεγάλη ὁδὸς
Τὸ θηλυκό μου.

Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου

487. Τρίγωνον

* * * * * = Ἰχθύς.
* * * * = Ἄρτυμα, ὀρυκτόν.
* * * = Εὐφλεκτον ξύλον.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Τάδε

488. Κρυπτογραφικόν

123415678 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
23158 = Ἀδελφὴ τῆς Πίστεως.
32158 = Μέρος ὅπλου.
414548 = Ἀντωνυμία.
5678 = Μάντις.
658 = Ἀριθμητικόν.
731258 = Ὄρασειρά.
82378 = Φωνόμενον.

Λουλούδι τοῦ Βράχου

489. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Συναίσθημα — κτητικὴ ἀντωνυμία = νότα + (χώρα τῆς Ἀσίας — δένδρον καρποφόρον =) νότα + (ἀρπακτικὸν πτηνὸν — χρονικὴ μονὰς =) φωνῆεν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας.

Ρεπόρτερ

490. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων
* * * νὰ τεθοῦν τὰ τρία πρῶτα γράμ-
* * * ματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζη-
* * * τουμένων λέξεων, καὶ νἀναγνώ-
* * * σθῇ ἡ οὕτω σχηματιζομένη Ἐπιγραφή:

1, Ἀρχαία χώρα τῆς Μ. Ἀσίας 2, Πέρσης στρατηγὸς 3, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων 4, Πόλις τῆς Πελοποννήσου 5, Διάσημος καρδινάλιος πολιτικός.

Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου

491. Γρῖφος

ΤΟ
τι τι ναν ναν
μ' Ρίον τὶς εἶ;
τι τι ναν ναν
τι ναν
ος
ος ος
θρο Π
ος ος
ος

Ρεπόρτερ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

348. Τέλμα-πέλμα.—349. Δορκάς-Δράκος-Σκόδρα-σκόρδα.

350.
Ω Ρ Α Π Ω
Ω Χ Ρ Α Ρ Γ Ω
Ω Δ Ι Κ Α Ε Λ Λ Ω
Ω Γ Υ Γ Ι Α Λ Η Κ Τ Ω
Ω Κ Ε Α Ν Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ω
Ω Ρ Ε Ι Θ Υ Ι Α Ν Α Λ Ι Σ Κ Ω

351. ΠΕ-περ, ΡΙ-νη, Ἄν-εμος, Δρομάς, Ὄζ-ιρις = ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ. — 252. Κρήτη (ἄκρη τῆς...). — 353. Ὁ μὲν πλούτος θνητός, ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις, μὲ ἁπλὰ στοιχεία, δρ. 10, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεία δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—2630]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Διεύθυνσις: Σαραβάνον Ὄμηρον, Νάξου 60, Ἀθῆναι (8) δι'—ΑΤΡΟΜΗΤΟΝ ΞΙΦΟΜΑΧΟΝ «Γαλάξιας Δυναστείας»

[ΜΑ'—2631]

Ἐορτευχαί. Στὸν ἐξαφανισθέντα ἀγαπητόν μας Δημήτριον, εὐχόμεθα ζωήν, ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν. Οἰκογένειά του καί,
(Καθυστερημένη) *Κάβουρας*

[ΜΑ'—2632]

Δεσποινὶς Ἰωάννα Βασιλάκη, ἔχετε νεώτερα ἀπὸ τὸν ἐξαφανισθέντα *Δημήτριον Τσιμπουκέλη*; Ἀποτανθῆτε, Μαρίκα Τσιμπουκέλη, Κολοκυνθοῦς 43, Ἀθῆναι.

[ΜΑ'—2633]

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΙ.

Ἀληθινὸς Θρίαμβος

[ΜΑ'—2634]

Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, δὲν λέγομαι Κ-ώστας. Γιὰ τετραδιάκι...εὐχαριστῶ. Ἀντιπρόεδρος «Ἀνοήτων» *Κάβουρας*

[ΜΑ'—2635]

Ἀληθινὲ Θρύλε, . . ἐγώ. . .

Ἀληθινὸς Θρίαμβος

[ΜΑ'—2636]

Διαπλασόκοσμε, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μου ἀπευθύνω ἐγκαρδιότατον χαιρετισμόν.

Ἀληθινὸς Θρίαμβος

[ΜΑ'—2637]

Ἀνακοίνωσις «Διαπλασοπαρέας»: Διαφεύδομεν μερικὰς κακοβούλους διαδόσεις περὶ διαλύσεως.

[ΜΑ'—2638]

Σωματοφύλακες (γιὰ φιλοδοξίες). Ἂς γελάσουμε τρίς Ἱσπανιστί. . . χά! ! ! χά!!! χά!!!

Ἑσπερινὸς - Μπότσαρης
Μονόκλ-Παλαβούτσικος

[ΜΑ'—2639]

Κατόπιν ἀποκαλύψεως *διπροσωπείας* μέλους Ρασπουτίν = Ἀρτανιὰν (προέδρου «Σωματοφυλάκων») *καταγγέλομεν* καὶ *ἀκυρώνομεν* συμμαχίαν μὲ Σωματοφύλακες. «ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ»

[ΜΑ'—2640]

Ἀξίζει νὰ δῆτε τὴν *Ροζοπέταλα* στὴν προεδρικὴ ἕδρα, *Μασκῶν* στὸ τένις, *Χιμαιροκυνηγό*, στὸ πιάνο, *Ἀναστενάρη* στὸ ποδήλατο, *Τρελλὸ Βάλς* νὰ χορεύῃ, *Ἠλέκτρα* νὰ χασμουριέται καὶ *Ἐντελβάϊς* νὰ . . .

[ΜΑ'—2641]

Κατενθουσιασμένη χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ συνήντησα στὰς 2 Σεπτεμβρίου στὰ Γραφεῖα.— *Ροδοπέταλα*

[ΜΑ'—2642]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα, πρωτομπαίνοντας κι' ἐγὼ στὸ ἀνθισμένο σαλονάκι σας, σᾶς ἀπευθύνω ἕνα ἐλλήθερμο χαιρετισμό, καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους σας.

ΑΝΕΜΟΘΥΕΛΛΑ

[ΜΑ'—2643]

Ἐλπίζουσα *Ἑλλάς*, πρωτομπαίνατε καὶ πρωτομπαίνω στὴ διάπλασι. Ἀλληλογραφοῦμε; Ἀπαντήσατε δι' ἀγγελίας.

ΑΝΕΜΟΘΥΕΛΛΑ

[ΜΑ'—2644]

Διαπλασόπουλα, μιὰ ποὺ μπαίνω κι' ἐγὼ στὴν κίνησή σας, θἤθελα νὰ ἀλληλογραφήσω καὶ νὰ ἀνταλλάξω τετραδιάκια μὲ ὅλους σας. Ἰδιαιτέρως μὲ Ἀγνὴ Ψυχή. Ἀπαντήσατε δι' ἀγγελίας.

ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

[ΜΑ'—2645]

Διαπλασόκοσμε, ἡ νέα μου διεύθυνσις: Δ. Καμάρην, Ἡρακλείου 82, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι.

Φαίδρα

[ΜΑ'—2646]

Εἰσελθὼν πρὸ πολλοῦ στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες, ἰδιαιτέρως Φαίδρα, Ἄσπρη Θέελλα, Κόρη Μοντεστρούκ.

Πρίγκηψ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

[ΜΑ'—2647]

Ξαναθὲ Ἱππότα, Παπάκια, Κάβουρα, Ἀντουανέττα, ἀλληλογραφοῦμε; Θ' ἀπαντήσω ἀμέσως. Στείλατε, Τ. Δούκαρην, Ὁδὸς 22, ἀρ. 5, Ν. Ἰωνία.

Πρίγκηψ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

[ΜΑ'—2648]

Ἀποκαλυπτικὴ δράσις σας ἤθελε τύχη ἀντιποίνων. Ἀκοῦς, Ἄσπρη Θύελλα;

Πρίγκηψ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

[ΜΑ'—2649]

Ἐρχόμενος ταχέως καὶ ὁ ΣΥΡΜΟΣ. Ὁποιος τοῦ ἀντιταθῇ θὰ τὸν παρασύρῃ.

[ΜΑ'—2650]

Δόγαι ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών μου μὲ κάνουν ν' ἀποσυρθῶ τῆς Διαπλασοπαρέας. Συγχαρητήρια στὰ *Εὔθυμα Νειάτα*· ὁ χορὸς ὑπῆρξε ὑπέροχος.

Φαίδρα

[ΜΑ'—2651]

Θεάματα: Μπούλο = μυστηριώδης ἐξαφάνισις (!) Δοξασμένο Ναυτόπουλο = παιδὶ-θαῦμα! Ἰδεῶδες = ἐπεσμένος λόρδος. Ξανθὸς Ἵππότης = θρίαμβος τρέλλας! Ροδοβασίλισσα = ρόδον τ' Ἀπρίλη!

*Μάρο*βα

[ΜΑ'—2652]

Δοξασμένο Ναυτόπουλο, οἱ σύμμαχοί σου ἐναντίον τῆς *Προσκοπίνας* ἠτοιμόλησαν; Ὦ προδοσία!

Φοῖνιξ

[ΜΑ'—2653]

Ἀναθέγγελε, δέξου τὰ θερμά μου συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ *Τσιγγάνικου Βιολιοῦ*.

Μανόλια

[ΜΑ'—2654]

Ἰβανόη ἢ Τρελλούτσικε Μπέμπη, (ὄνομα καὶ πρᾶγμα). Μάθε ἢ φλυαρία προδίδει. Πέρυσι τὸ ἔλεγες; Θυμᾶσαι;

Ναΐς

[ΜΑ'—2655]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, στέλνω φιλικὸν χαιρετισμὸν εἰς ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δῆσις, Ἀνέδα Εὐθαλία Πάτρου, Σάρου 26, Ἀθῆναι (8) δι'

Τσιγγάνα τῆς Σιβίλλης

[ΜΑ'—2656]

Βαλεντῖνε, ποιὰ ἡ διεύθυνσίς σου;

Νησιωτοπούλα

[ΜΑ'—2657]

Ω, καταιγίς! Ὦ, κεραυνοί! Μυστηριώδης Κύριος Χ=Δρομάζος. Περιμένω τό ...ἐννόησες; **Τρελλούτσικος**
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—2658]

Ἀ**ντιπλοίαρχε**, ξέρεις πολύ καλά ὅτι ὅταν ἀποχωροῦσες ἡ ἤττα σου ἦταν τετελεσμένο γεγονός. Ὅσο γιά τή ζαλάδα, μήν ἀνησυχῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς... **κατακεφαλιᾶς**! ΣΙΦΟΥΝΑΣ
τῶν «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ

[ΜΑ'—2659]

Ε**θεάθη...«Ἄθέατος»**(!!.)**Ψαρόφωνος**! ΣΙΦΟΥΝΑΣ τῶν «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—2660]

Π**ρωτομπαίνοντας** στό ἡλιόλουστο Διαπλασιακό σαλονάκι χαιρετῶ ὅλους.
Ἔρρικα

[ΜΑ'—2661]

Δ**ιόρθωσις Λάθους**: Ἀερομάχος=ΜΑΡΙΝΑΚΗ καὶ ὄχι Μαρινάκης.
Ἀττικὸς Οὐρανὸς

[ΜΑ'—2662]

Ἀ**νταλλάσσω** Τετραδιάκια μὲ ὅλους -ες. Διεύθυνσις Ἀνδρέαν Γιμπέλη», Λοιδωρίκιον Δωρίδος, διά **Γαλάξιο Νησί**

[ΜΑ'—2663]

Ἀ Νίκη-Ἑλλάς Ζ Βάγκνερ = Γεώργιος Μπουκουβάλας.
ΑΣΓΛΑΗΠΤΟΣ ΖΟΡΡΩ

[ΜΑ'—2664]

«Χ**αρούμενη Συντροφιά**», στήν ΜΑ — 1845...πληρέστατον δίκαιον, ἐφ'ὅσον δέν ἔχεις... καθόλου δράση!
ΑΣΓΛΑΗΠΤΟΣ ΖΟΡΡΩ

[ΜΑ'—2665]

Δ**ιαπλασόπουλα-ες** τῆς Μεγάλης Τάξης, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Τό περιεχόμενο τῆς ἀλληλογραφίας θά εἶναι περισσότερο ἔκφρασις τῶν καλλιτεχνικῶν ἀντιλήψεών μας. Μήν ἀρνηθῆτε μιά τέτοια ἀνταλλαγή σκέψεων πάνω σέ τόσα θέματα, πού μᾶς προσφέρει ἡ νεοελληνική Λογοτεχνία.—Προκηρύσσω Διαγωνισμό: ***Ποιό ποίημα τοῦ Πορφύρα σᾶς ἀρέσει περισσότερο καὶ γιατί;*** Βραβεῖα τρία. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχή 5 δραχμος.— Διαπλασόπουλα, ἐνδιαφερθῆτε γιά τούς Φιλολογικούς Διαγωνισμούς. Εἶναι ἡ πιό ὁμορφη πνευματική ἐργασία εἶναι μιά οὐσιώδης προέκτασις τῆς Διάπλασης.—Ἡ Διεύθυνσή μου: Στέλιον Κόντον. Ζωοδόχου Πηγῆς 95α, Ἀθῆναι (7). ΜΠΑΤΗΣ

[ΜΑ'—2666]

Η εἴσοδος τῆς ὠχρῆς μου προσωπικότητας εἶναι ἀπαρχή νέας ταραχώδους ζωῆς. **Σαρδόνυξ**

[ΜΑ'—2667]

Π**ροσοχωρῶ** εἰς τήν—μικρά—Νίκη-Ἑλλάδα. **Σαρδόνυξ**

[ΜΑ'—2668]

Ρ**οδοβασίλισσα**, ναί... «Ἄν ἤμουν βασιλιᾶς» στά... ρόδα.
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2669]

Β**άγνερ**, εὐχαριστῶ καὶ ἀντεύχομαι.
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
«Νίκης Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2670]

Ἀ**ντουανέττα**, εὐχαριστεῖ τά «εὐγενικά Διαπλασόπουλα» καὶ... ὁ μπαμπᾶς; Δυσπιστῶ!.. ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
«Νίκης Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2671]

«Κ**αταδιῶκται**», ἡ [ΜΑ — 2048] ἔρριξε ἐπιτέλους φῶς στό δυσφημιστικό κόλπο καὶ τήν θεατρινίστικη ἀγανάκτησή τῶν συνεταίρων σας «Ἀνοιχτοκάρδων».
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2672]

Μ**υρτώ Χάρη**, γοητευμένο ἀπό τή γνωριμία Σου καὶ τή **χάρη** ἔμεινε τό
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[ΜΑ'—2673]

Π**ατρινό Διαβολάκι**, σέ ξέρω. Περιμένω τετραδιάκι εἰς τήν ἄνω διεύθυνσιν.
ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ
«Γαλάξιας Δυναστείας»

[ΜΑ'—2674]

Δ**ιαπλασόκοσμε** ἀλληλογραφῶ Δ)σις, Ν. Γαΐτη, Μαυρομματαίων 35, Ἀθῆναι (1). ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ

[ΜΑ'—2675]

Λ**ευκή Καμέλια**, εὐχαριστῶ. Γαλανομμάτα, Κόκκινο Τριανταφυλλάκι, περιμένω κι' ἀπό σᾶς. **Ὄνειρο Πλάνο**

[ΜΑ'—2676]

Β**ασκαρούζ**, Μπαρουτοκαπνισμένη Σημαία, Φιλέρημε, γειά σας. **Λεβάντα Πρασινομάτα Νεράϊδα**

[ΜΑ'—2677]

Ἀ**ττέ Ἰράμ**, ἀλληλογραφοῦμε; Δ)σις, Στουρνάρα 57, Ἀθήνας. Δική σου;
Ἀγράμπελη

[ΜΑ'—2678]

Λ**ωτέ**, μήπως θέλεις ὑπενθύμιση τίτλου τοῦ περιοδικοῦ μας, καθώς καὶ... μιμηταί σου; **Ροδοπέταλα**
(Πρόεδρος «Χ. Συντροφιᾶς»)

[ΜΑ'—2679]

Μ**ασκώτ**, στή γιορτούλα σου δέξου ἕνα δροσερό μπουκετάκι πλεγμένο μέ καρδιόβγαλτες εὐχοῦλες καὶ χίλια φιλάκια.
Ροδοπέταλα-Ἐντελβάϊς

[ΜΑ'—2680]

Ἀ**νακοίνωσις** πρός τούς «**Ἀνοιχτοκάρδους**».—Ἐπιθυμῶ νά μάθω ἐάν ἀγγελίες συλλόγου συντάσσει ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ, διά νά ἀναθέσω καὶ σύνταξιν ἰδικῶν μου, «Ἀνοιχτοκάρδοι», εἶμαι κατενθουσιασμένος μέ δράσιν σας.) **Σουλατσαδόρος**

[ΜΑ'—2681]

Ε**ὐχαριστῶ ΠΥΡΡΟ**, ποῦ μ' ἐνέγραψε καὶ μέ εἰσήγαγε στήν κίνηση τῆς Διαπλάσεως. **Γαριβάλδης**

[ΜΑ'—2682]

Σ**κόρπια Φύλλα**, συγχαρητήρια δι' ἐπιτυχίαν σου [ΜΑ—1817].
Γαριβάλδης

[ΜΑ'—2683]

Χ**ιονάτε, Σκόρπια Φύλλα**, ἐπιθυμῶ συνάντησίν σας. **Γαριβάλδης**

[ΜΑ'—2684]

Δ**ιαπλασόπουλα**, παραμερῆστε νά περάσῃ ὁ μέγας φιλέλλην **Γαριβάλδης**

[ΜΑ'—2685]

Σ**τραβόξυλο**, τί τοῦπε εἶναι αὐτό ποῦ κρατᾶς; Στραβόξυλο=Η. Καρβούνης-Μυταράκης (ὄνομα καὶ πράγμα).
Γαριβάλδης

[ΜΑ'—2686]

Κ**ινέρων**, γιατί δέν ἐπῆρες τό ψευδώνυμο Ρασπουτίν ποῦ ἠθέλησες νά πάρῃς κατ' ἄλλους; Δέν θά σοῦ ταίριαζε καλύτερα; **Γαριβάλδης**

[ΜΑ'—2687]

Δ**ιαπλασόκοσμε**, μάθε νέα. Ἡ Ζάχαρη εἶναι πολύ εὐγενής χά-χά!—ΑΛΚΜΗΝΗ

[ΜΑ'—2688]

Υ**στερα** ἀπό πολύμηνη ἀποχή ξαναμπαίνω στήν κίνηση. Ἀλληλογραφῶ μέ Μεγάλη Τάξη. Γράφτε: Τώνην Ριζοσπόρον, Τρίκκαλα-Θεσσαλίας.
Μέλλων Ναύαρχος

[ΜΑ'—2689]

Π**ροκηρύσσω** Διαγωνισμόν ἠθοποιῶν προτιμᾶται: Ντάρπιν, Φερνάν, Γκραβαί. Συνδρομή δίδραχμος. Προθεσμία 15 Δεκεμβρίου. Δ)σις κ. Γκλαβάνην, Σόλωνος 41, Ἀθήνας. Βραβεῖα δύο ἐκλεκτά. Περιμένω.
Σάλ-Κλειδί

[ΜΑ'—2690]

Γ**ιφτοπούλα**, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφε Κ. Σακελλαρίου, Σουρμελῆ 13, διά
Ἕσπερον

[ΜΑ'—2691]

Ο **Ἄγνωστος Ἱππότης** καὶ τό **Σῖφός** (του!) χαιρετᾶνε φιλικά τόν διαπλασόκοσμο.

[ΜΑ'—2692]

Δ**ιαπλασόπουλα**, εὐρίσκομαι μεταξύ σας ξέρω τά γνωστότερα διαπλασόπουλα, δρῶ **ἀνεξαρτήτως**, κανείς ὅμως δέν θά **μπορέσῃ** νά μέ ἀποκαλύψῃ. Εἶμαι: ὁ
Ἀγγουρολογιώτατος

[ΜΑ'—2693]

Φ**ασκρία** εἰς Διάπλασιν: Γελασ. Ἀντιπλοίαρχος=Νικολ. Πασαγιάννης.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΣΑΡΙΑΣ

[ΜΑ'—2694]

Σ**ΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»**
Προκηρύσσουμε φιλολογικό Διαγωνισμό μέ θέμα: «**Χαρακτηρισμός ἑνός μέλους τοῦ συλλόγου μας**». Συμμετοχή 10δραχμος, προθεσμία δύο μῆνες ἀπό σήμερον. Οἱ τρεῖς ἐξυπνότερες ἀπαντήσεις θά βραβευθοῦν. Διεύθυνση: Ἰωάννην Καφαλλωνίτην, Δεινοκράτους 59, Ἀθῆναι.

[ΜΑ'—2695]

Ζ**άχαρη**, Μερσεντές, Βοσκαρούζ, Φιλέρημε, Γελαστέ Ἀντιπλοίαρχε, Μαγεμμένο Βιολί, Πάνθηρ καὶ ὅσα ἄλλα Διαπλασόπουλα ἀσχολεῖσθε μέ τήν Μουσική, περιμένουμε ὑποστήριξιν εἰς τόν Διαγωνισμόν Συνθέσεως Μουσικοῦ Τεμαχίου.
Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[ΜΑ'—2696]

Σ**ΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»**
Ὠργανώσαμε «**συγκεντρώσεις - συζητήσεις**».—Γιά τήν καλύτερη ὀργάνωσή τους καλέσαμε σέ συγκέντρωση καὶ ζητήσαμε σχετικές ἰδέες ἀπό τή συνεργάτιδα **Ροζελάντια** καὶ ἀπό τά ἐξέχοντα γνωστά μας διαπλασόπουλα: Λευκή Καμέλια, Μερσεντές καὶ Αἰὲν Ἀριστεύειν, Δούκα Ὀμπλιγκαντώ, Σίφουνα, Φιλέρημο.
Θέματα: Ἐγκυκλοπαιδικά (Καλλιτεχνικά, Φιλοσοφικά, Κοινωνικά, Ἀπολογητικά κλπ.)
Βασική ἀρχή: Εἰσηγεῖται κάποιος σύντομα τό θέμα καὶ διευθύνει τή συζήτηση ποῦ ἐπακολουθεῖ. — Περισσότερες πληροφορίες στό Νίλς, Δεινοκράτους 57.

[ΜΑ'—2697]

Μέσα ἀπ' τά γραφεῖα,
Τόν κόσμο χαιρετοῦμε
Καὶ μέ ὅλους - ες
Δέν ἀλληλογραφοῦμε.
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ
(Ἔτσος ἐλλείπει)

[ΜΑ'—2698]

Σ**τούς Δημητρηδες** ποῦ διαβάζουν **Διάπλαση** καὶ ἰδιαιτέρως στόν **Γελαστό Ἀντιπλοίαρχο** εὐχόμεθα χρόνια πολλά γιά τή γιορτή τους.—(Καθυστερημένη).
Μαγεμμένο Βιολί, Ἀέτιος Χείμαρρος, Ἀετός, Πάρις